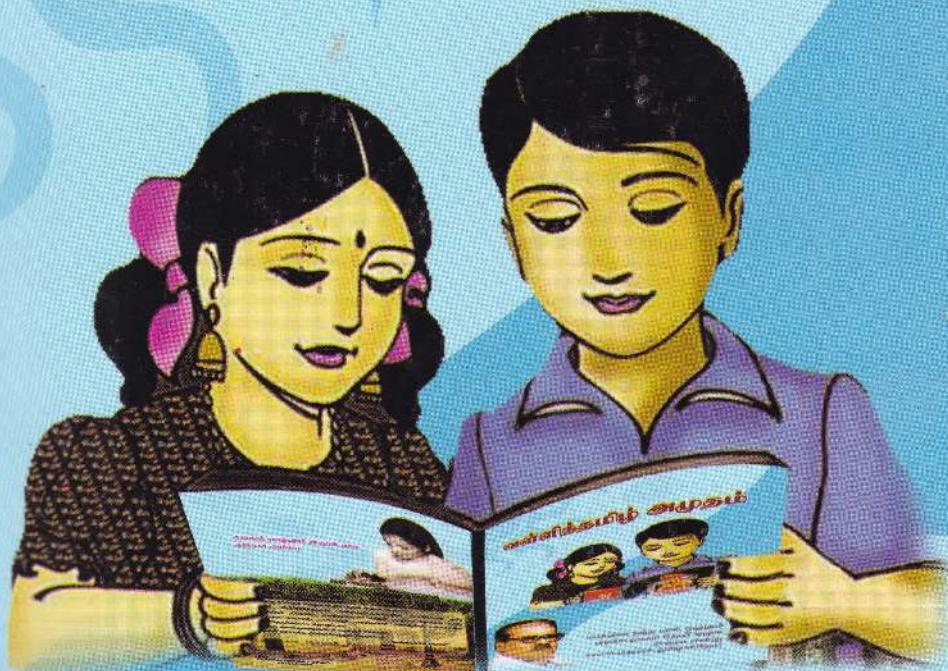

வள்ளித்தமிழ் அழகம்

அன்னை தந்த பால் ஒழுகும்
குழந்தைவாய் தேன் ஒழுக
அம்மா என்று
சொன்னதுவும் தமிழன்டோ!

-பாரதிசூசன்

இன்பத் தமிழ்

தமிழுக்கும் அழுதென்று பேர் – அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!
தமிழுக்கு நிலவென்று பேர் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமுகத்தின் விளைவுக்கு நீர்!

தமிழுக்கு மணமென்று பேர் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்!
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச்செம் பயிருக்கு வேர்!

தமிழ் எங்கள் இளமைக்கு பால் – இன்பத்
தமிழ் நல்ல புகழ்மிக்க புலவர்க்கு வேல்!
தமிழ் எங்கள் உயர்வுக்கு வான் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் அசதிக்குச் சுடர்தந்த தேன்!

தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வயிரத்தின் வாள்!
தமிழ் எங்கள் பிறவிக்குத் தாய் – இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வளமிக்க உளமுற்ற தீ!

தமிழ் தாய் வணக்கம்

எங்கள் அன்னையை நேசித்த உறவுகளே,
எம் மண்ணின் வளரும் மாணவச் செல்வங்களே!

தாயும், தாய்மொழியும், தாய்நிலைமும், கல்வியும், உழைப்பும், கனை, கலாசாரமும், வாழ்வோடு பிணைந்து போய்க்கிடக்கும் எங்கள் மண்ணின் உன்னதம் தமிழர் வரலாற்றில் தன்பாத்திரத்தை காலத்திற் கேற்ப நிறைவேற்றியே வந்திருக்கிறது. தாயும் மொழியும் தனித்துவமானது. எந்த மொழியாயினும் அதனை மதித்து ஏற்று கற்று நடப்பதன் ஊடாகவே பரஸ்பர புரிந்துணர்வையும், ஓக்கியத்தையும் கட்டியெழுப்பும் பாலமாய் அமைந்து விடுகிறது. எமது வாழ்வின் இடர்களை சகோதர மொழிபேசும் உறவுகளிடம் எடுத்துச்செல்லும் பணியானது இன்றெழுது தேவையாய் உள்ளது. அதனை எமது இளைய தலைமுறை தம் ஆற்றுநடாய் வெளிப்படுத்தும் போது தாய்மொழியின் சிறப்புதழைத்தோங்கும்.

தம்மீதான ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக முன்னைழும் சமூகம், தன்னுள் ஒடுக்குமுறைகளையும், மூடப்பழுமைகளையும் பேணிக்காப்பதென்பது முரண்மிகுந்தது. அத்தகைய மக்கள் நலன்சாரா கருத்துக்களை தம் பண்பாடாக வெளிக்கொண்ற முற்படுவது, தம்முள் விலங்கிடப்பட்டுள்ள சமூகத்தை பேணிக்கொண்டு, மொழிப்பற்றை முரச்செறியும்போது எம்முள் “பாரதிதாசன்” கள் மென்மேலும் எழவேண்டிய தேவை உணரப்படுகிறது.

இதன் வெளிப்பாடாகவே “வள்ளித்தமிழ் அழுதம்” புரட்சிகவிஞர் பாரதிதாசன் கவிதைகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொகுப்பாக எமது அன்னையின் நினைவாக முயன்றிருக்கிறோம்.

“இதயமெலாம் அன்பு நதியினில் நனைப்போம்
“இது எனதென்னுமோர் கொடுமையைத் தவிர்ப்போம்”

- பாரதிதாசன்

எம் நெடுந்தீவு கிராமம் இயற்கையின் கொடையான வளங்களில்லான்றான விவசாயம் செழித்தோங்கிய காலம் - மழை எங்கள் மண்ணை கைவிடாது வளம் கொழித்த காலம் எம்முதானதுயர் வாழ்வாயிருந்தது. அத்தகைய விவசாய உழைப்பாளர் குடும்பத்தில் பிறந்த எங்கள் அம்மா, நெடுந்தீவு மகா வித்தியாலயம், வேலைண மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்று உபதபால் அதிபராக தான் பிறந்த மன்னிலையே கடமையாற்றி ஒய்வுபெற்றார். கந்தோரக்கா என எல்லோராலும் அன்பதனைப்பைக்

கொண்ட அம்மா, மாதர் சங்கத் தலைவியாக தன்னாலாள சமூக முன்னேற்றத்திற்காகவும் சமூகக் கடமையை ஆற்றியுள்ளார். நெடுஞ்செழுவுக் கிராமத்து அன்புள்ளம் கொண்ட அரவணைப்பை, அம்மாவின் பிறருக்கு உதவும் மனிதநேசப் பண்டு, பாசத் தோடு பழகும் பக்குவழும் கந்தோரக்காவின் குடும்பம் என்ற உயரிய ஜித்தை எம் கிராமத்து மக்களிடம் எமக்கெல்லாம் சேர்த்து வைந்திருக்கிறது.

எமதன்னையின் இதயம்,

எல்லோரும் கல்வியில் சிறக்கவேண்டுமென்று துடித்தது!

காலத்தால் அழியாப் பொக்கிசோய் திகழு வேண்டுமென்று துடித்தது!

வருங்காலத் தலைமுறை தமிழாய் தழைக்க வேண்டுமென்று துடித்தது!

மக்களை நேசிக்கும் மானுப்பன்பாளராய் ஒளிரவேண்டுமென துடித்தது!

----- அன்னதான் எம் ஆலயம் -----

இட்டஹோர் தூமரைப்பு
 இதழ் விரித்திருத்தல் போலே
 வட்டமாய் புறாக்கள் கூடி
 இரையுன்னும் அவற்றின் வாழ்வில்
 வெட்டில்லை குத்துமில்லை
 வேறுவேறு இருந்து அருந்தும்
 கட்டில்லை கீழ்மேல் என்னும்
 கண்ஸுடி வழக்கம் இல்லை!

தமிழுள் தெய்வை

கனியிடை ஏறிய சுவையும் – முற்றல்
 கழையிடை ஏறிய சாறும்,
 பனிமலர் ஏறிய தேனும், – காய்ச்சுப்
 பாகிடை ஏறிய சுவையும்
 நல்பசு பொழியும் பானும் – தென்னை
 நல்கிய குளிரினாந்ரும்,
 இவியன் என்பேன் எனினும், – தமிழை
 என்னுயிர் என்பேன் கண்ணர்!

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியும் – ஓடைப்
 புனிலிடை வாய்க்கும் கலியும்,
 குழலிடை வாய்க்கும் இசையும், – வீணை
 கொட்டிடும் அழதப் பண்ணும்,
 குழவிகள் மழலைப் பேச்சும் – பெண்கள்
 கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்,
 விழைகுவ னேனும், தமிழும் – நானும்
 மெய்யாய் உடலுயிர் கண்ணர்!

பயிலுறும் அண்ணன் தம்பி, – அக்கம்
 பக்கத் துறவின் முறையார்,
 தயையிக உடையாள் அன்னை – என்னைச்
 சுந்ததம் மறவாத் தந்தை,
 குபிள்போற் பேசிடும் மனையாள், – அன்பைக்
 கொட்டி வளர்க்கும் பின்னளை,
 அயலவராகும் வண்ணம் – தமிழ் என்
 அறிவினில் உறைதல் கண்ணர் !

நீலச் சுடர்மணி வானம் – ஆங்கே
 நிறையக் குளிர்வெண் ணிலவாம்.
 காலைப் பரிதியின் உதயம் – ஆங்கே
 கடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்,
 மாலைச் சுடரினில் மூழ்கும் – நல்ல
 மலைகளின் இன்பக் காட்சி
 மேலென எழுதும் கவிஞர் – தமிழின்
 விந்தையை எழுதத் தரமோ?

செந்நெல் மாற்றிய சோறும் – பசுநெய்
 தேக்கிய கறியின் வகையும்,
 தன்னிகர் தானியம் முதிரை, – கட்டித்
 தயிரோடு மிளகின் சாறும்,
 நன் மதுரங்கீசய் கிழங்கு – காளில்
 நாவிலினித்திடும் அப்பம்,
 உன்னை வளர்ப்பன தமிழா! – உயிரை
 உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே !

ஊங்கள் தயிப்

இனிமைத் தமிழ்மொழி எமது – எமக்
 கின்பந் தரும்படி வாய்த்தநல் அமுது!
 கனியைப் பிழிந்திட்ட சாறு – எங்கள்
 கதியில் உயர்ந்திட யாம்பெற்ற பேறு!
 தனிமைச் சுவையுள்ள சொல்லை – எங்கள்
 தமிழினும் வேறொங்கும் யாங்கண்டதில்லை!
 நனியுண்டு நனியுண்டு காதல் – தமிழ்
 நாட்டினர் யாவர்க்குமே தமிழ் மீதில்

தமிழ் எங்கள் உயிர் என்பதாலே – வெல்லுந்
 தரமுண்டு தமிழருக்கிப்புவி மேலே
 தமிழ்என்னில் எம்முயிர்ப் பொருளாம் – இன்பத்
 தமிழ்குன்றுமேல் தமிழ்நாடொங்கும் இருளாம்
 தமிழுண்டு தமிழ் மக்க ஞாண்டு – இன்பத்
 தமிழுக்கு நானும் செய்வோம் நல்ல தொண்டு
 தமிழ் என்று தோள் தட்டி ஆடு! நல்ல
 தமிழ் வெல்க வெல்க என்றே தினம் பாடு!

இசைத் தமிழ்

மேசை விளக்கேற்றி – நாற்காலி
 மீதில் அமர்ந்தேநான்,
 ஆசைத் தமிழ்படித்தேன் – என்னருமை
 அம்மா அருகில்வந்தார்
 மீசைத் தமிழ்மன்னர் – தம்பகையை
 வென்ற வரலாற்றை
 ஓசை யுடன்படித்தேன் – அன்னைமகிழ்
 வுற்றதை என்ன சொல்வேன்!

செந்தமிழ் நாட்டினிலே – வாழ்கின்ற
 சேயினமூ யார்ஸவரும்
 வந்த விருந்தோம்பும் – வழக்கத்தை
 வாய்விட்டுச் சொல்லுகையில்
 அந்தத்தமிழ் அன்னையின் – முகத்தினில்
 அன்பு பெருகியதை
 எந்த வகைஉரைப்பேன்! – கேட்டபின்பும்
 இன்னும்சொல் என்றுரைத்தார்!

கிட்ட நெருங்கின்னைப் – பிள்ளாய் என்று
 கெஞ்சி நறுந்தேனைச்
 சொட்டு வதைப்போலே – வாய்திறந்து
 சொல்லொரு பாடல்என்றார்
 கட்டிக் கரும்பான – இசைத்தமிழ்
 காதினிற் கேட்டவுடன்
 எட்டு வகைச்செல்வமும் – தாம்பெற்றார்
 என்னைச் சுமத்துபெற்றார்!

நல்லவர் நாட்டினை வல்லவர் தாழ்த்திடும்
 நஷ்ச மனப் பான்மை
 தொல்புவி மேல்விழும் பேரிழியாம் அது
 தூய்மைதனைப் போக்கும்!
 சொல்லிடும் நெஞ்சில் ஏரிமலை பூகம்பம்
 சூழத் தகாது கண்டாய்!
 “செல்வங்கள் யார்க்கும்” என்றே சொல்லிப் பேரிகை
 திக்கில் முழுக்கிடுவாய்!

சங்க நாதம்

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!
எங்கள் பகைவர் எங்கோ மஹந்தார:
இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே!

திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும் விண்ணேனாடும்
உ கூக்களோடும்
மங்குல் கடல் இவற்றோடும் பிறந்தமிழுடன் பிறந்தோம்
நாங்கள், ஆண்மைச்
சிங்கத்தின் கூட்டமென்றும் சிறியோர்க்கு ஞாபகம்செய்
முழங்கு சங்கே!

சிங்களஞ்சேர் தென்னாட்டு மக்கள்
தீராதி தீரவரன் றாது சங்கே!
பொங்கும் தமிழர்க் கிள்ளல் விளைத்தால்
சங்காரம் நிசமெனச் சங்கே முழங்கு!

வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் – தோளெங்கள்
வெற்றித் தோள்கள்!
கங்கையைப்போல் காவிரிபோல் கருந்துக்கள் – ஊறுமுள்ளம்
எங்கள் உள்ளம்!
வொங்குநதி தனிந்கமழுந்து வீரஞ்செய் கின்ற தமிழ் எங்கள்
முச்சாம்!

தமிழ் காக்க எழுற்றிரு!

ஒண்டபிழ்த்தாய் சிலம்படியின்
முன்னேற்றம் ஓவ்வொன்றும்
உன்முன் னேற்றம்!

கண்டறிவாய்! எழுந்திரு நீ!
இளந்தமிழா, கண்விழிப்பாய்!
இறந்தொ யுந்த

பண்ணடநலம் புதுப்புலமை
பழம் பெருமை அனைத்தையும் நீ
படைப்பாய்! இந்நாள்

தொண்டுசெய்வாய்! தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும்
துடித்தெ முந்தே!

உயர்தமிழ்த்தாய் இந்நிலத்தில்
அடைகின்ற வெற்றியெலாம்
உன்றன் வெற்றி!

அயராதே! எழுந்திருநீ!
இளந்தமிழா, அறஞ்செய்வாய்!
நாமடைந்த

துயரத்தைப் பழி தன்னை
வாழ்வினிலோர் தாழ்மையினைத்
துடைப்பாய் இந்நாள்

செயல்செய்வாய் தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும்
சீரி வந்தே.

வாழியநீ! தமிழ்த்தாய்க்கும்
வரும் பெருமை உன் பெருமை!
வயிற்றுக் கூற்றுக்

கூழின்றி வாடுகின்றார்
எழுந்திரு நீ! இளந்தமிழா
குறைதவிர்க்க

ஆழிநிகர் படைசேர்ப்பாய்!
பொருள்சேர்ப்பாய்! இன்பத்தை
ஆக்கு விப்பாய்!

ஊழியஞ்செய் தமிழுக்குத்
துறைதோறும்
உணர்ச்சி கொண்டே,

உணர்ந்திடுக தமிழ்த்தாய்க்கு
வருந்தீமை உனக்குவரும்
தீமை அன்றோ!

பிணிநீக்க எழுந்திருநீ
இளங்தமிழா, வரிப்புவியே,
பிற்றை நாளுக்

கணிசெய்யும் இலக்கியம் செய்!
அறத்தைச் செய்! விடுதலைகாள்
அழுகு நாட்டில்!

பணிசெய்வாய்! தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும்
பழநாட்டானே,

எதுசெய்ய நாட்டுக்கே
எனத்துடித்த சிங்கமே!
இன்றே, இன்னே,

புதுநாளை உண்டாக்கித்
தமிழ்காப்பாய் புத்துணர்வைக்
கொணர்வாய் இங்கே

அதிர்ந்தெழுக! தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும்
அழுகு காப்பாய்!

இதுதான் நீ செய்தக்க
எப்பணிக்கும் முதற்பணியாம்
எழுக நன்றே

முறையில் போடுவது

ஏடெடுத்தேன் கவி ஒன்று வரைந்திட
 “என்னை எழு” தென்று சொன்னது வான்!
 ஓடையுந் தாமரைப் பூக்களும் தங்களின்
 ஓவியந் தீட்டுக, என்றுரைக்கும்!
 காடும் கழனியும் கார்முகிலும் வந்து
 கண்ணைக் கவர்ந்திட எத்தனிக்கும்!
 ஆடும்மயில் நிகர் பெண்களைல்லாம் உயிர்
 அன்பினைச் சித்திரம் செய்க, என்றார்!

சோலைக் குளிர்த்து தென்றல் வரும், பசுந்
 தோகை மயில் வரும் அன்னம் வரும்.
 மாலைப் பொழுதினில் மேற்றிசையில் விழும்
 மாணிக்கப் பறிதி காட்சித்தரும்
 “வேலைச் சுமந்திடும் வீரரின் தோள் உயர்
 வெற்பென்று சொல்லி வரைக” எனும்
 கோலங்கள் யாவும் மலைமலையாய் வந்து
 கூவினா என்னை! – இவற்றிடையே,

இன்னலிலே, தமிழ் நாட்டினிலேயுள்ள
 என் தமிழ் மக்கள் துயின்றிருந்தார்.
 அன்னதோர் காட்சி இரக்கமுண்டாக்கியென்
 ஆவியில் வந்து கலந்ததுவே
 இன்பத் தமிழ்க் கல்வி யாவரும் கற்றவர்
 என்றுரைக்கும் நிலை எய்திவிட்டால் –
 துன்பங்கள் நீங்கும், சுகம் வரும் நெஞ்சினில
 தூய்மை யுண்டாகிடும், வீரம் வரும்.

அம்மா என்று சொன்னதுவப் தமிழன்றோ!

அன்னை தந்த பால்ளமுகும்
குழந்தைவாய் தேன்ளமுக
அம்மா என்று

சொன்னதுவும் தமிழன்றோ!
அக்குழந்தை செவியினிலே
தோய்ந்த தான்

பொன்மொழியும் தமிழன்றோ!
புதிதுபுதி தாய்க்கண்ட
பொருளி னோடு

மின்னியதும் தமிழன்றோ!
விளையாட்டுக்கிளிப் பேச்சும்
தமிழே யன்றோ!

வானத்து வென்னிலவும்
வையத்தின் ஓவியமும்
தரும் வியப்பைத்

தேனாக்கப் பொழிந்ததுவும்
தமிழன்றோ! தெருவிலுறு
மக்கள் தந்த

ஊனுக்குள் உனர்வேயும்
தமிழன்றோ! வெளியேயும்
உள்ளத் துள்ளும்

தான் நத்தும் அனைத்துமே
காட்சி தரும் வாயிலைலாம்
தமிழே யன்றோ

திருமக்க தமிழகத்தின்
குடும்பத்தீர்! இல்லறத்தீர்!
செந்தமிழுக்கே

வருமிக்க தீமையினை
எதிர்த்திடுவீர் நெஞ்சாலும்
வாய்மெய் யாலும்!

பொருள் மிக்க தமிழ்மொழிக்குப்
புரிந்திடுவீர் நற்றெராண்டு,
புரியா ராயின்,

இருள்மிக்க தாகிவிடும்
தமிழ் நாடும் தமிழர்களின்
இனிய வாழ்வும்!

காக்கை "கா" என்றுதனைக்
காப்பாற்றச் சொல்லும்! ஒரு
கருமு கிள்தான்,

நோக்கியே "கடமா"
என்றேதன் கடனுரைக்கும்
நுண்கண் கிள்ளள

வாய்க்கும் வகை "அக்கா" என்
றமைத்தனால் வஞ்சத்துப்
பூணை "ஞாம் ஞாம்" (நாம்)

காக்கின்றோம் எனச் சொல்லக்
கழுதை அதை "ஏ" என்று
கடிந்து கூறும்.

"கூ" எனவே வையத்தின்
பேர் உரைத்துக் குயில் கூவும்
"வாழ் வாழ்" என்று

நாவினிக்க நாய் வாழ்த்தும்
நற்சேவல் "கோ" என்று
வேந்தன் பேரைப்

பாவிசைத்தாற் போவிசைக்க,
வருங்காற்றே "ஆம்" என்று
பழிச்சும்! இங்கு

யாவினுமே தமிழ்ல்லால்
இயற்கை தரும் மொழிவேறான்
நில்கலை யன்றோ

துன்பம் நேர்கையில்

துன்பம் நேர்கையில் யாழ் எடுத்து நீ
இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா? – எமக்
கின்பம் சேர்க்க மாட்டாயா? – நல்
அன்பிலா நெஞ்சில் தமிழில் பாடி நீ
அல்லல் நீக்க மாட்டாயா? – கண்ணே
அல்லல் நீக்க மாட்டாயா?

வன்பும் எளிமையும் சூழும் நாட்டிலே
வாழ்வின் உணர்வு சேர்க்க – எம்
வாழ்வின் உணர்வு சேர்க்க – நீ
அன்றை நற்றமிழ்க் கூத்தின் முறையினால்
ஆடிக் காட்ட மாட்டாயா? கண்ணே
ஆடிக் காட்ட மாட்டாயா?

அறமிதென்றும் யாம் மறமிதென்றுமே
அறிகிலாத போது – யாம்
அறிகிலாத போது – தமிழ்
இறைவனாரின் திருக்குறளிலே ஒரு சொல்
இயம்பிக் காட்ட மாட்டாயா? – நீ
இயம்பிக் காட்ட மாட்டாயா?

புறம் இதென்றும் நல் அகம் இதென்றுமே
புலவர் கண்ட நூலின் – தமிழ்ப்
புலவர் கண்ட நூலின் – நல்
திறமை காட்டி உணை ஈன்ற எழுயிர்க்
செல்வும் ஆகமாட்டாயா? தமிழ்ச்
செல்வும் ஆக மாட்டாயா?

பத்திரிகை

காரிருள் அகத்தில் நல்ல
கதிரொளி நீ தான்! இந்தப்
பாரிடைத் துயில்வோர் கண்ணில்
பாய்ந்திடும் எழுச்சி நீ தான்!
ஊரினை நாட்டை இந்த
உலகினை ஒன்று சேர்க்கப்
பேரறிவாளர் நெஞ்சில்
பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே

அறஞர்தம் இதய ஓடை
ஆழூநீர் தன்னை மொண்டு
செறிதரும் மக்கள் எண்ணைம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றிக்
குறுகிய செயல்கள் தீாத்துக்
குவலயம் ஓங்கச் செய்வாய்!
நறுமண இதழுப் பெண்ணே உன்
நலம்காணார் ஞாலம் காணார்.

கடும்புதர் விலக்கிச் சென்று
களாப்பழம் சேர்ப்பார் போலே
நெடும்புவி மக்கட்கான
நினைப்பினிற் சென்று நெஞ்சிற்,
படும்பல நுனுக்கம் சேர்ப்பார்
படித்தவர். அவற்றை யெல்லாம்
“கொடும்” என அள்ளி உன்தாள்
கொண்டார்க்குக் கொண்டு போவாய்!

வானிடை நிகழும் கோடி
மாயங்கள், மாநிலத்தில்
ஊனிடை உயிரில் வாழ்வின்
உட்புறம் வெளிப்பு றத்தே.
ஞன் நற்கொள்கை, அன்பின்
அற்புதம் இயற்கைக் கூத்துத்,
தேனிதழ் தன்னிற் சேர்த்துத்
திந்திங்கத் தருவாய் நித்தம்!

சிறுகதை ஒன்று சொல்லிப்
 பெருமதி யூட்டும் தானே!
 அறைதனில் நடந்தவற்றை
 அம்பலத்திமுத்துப் போட்டுக்
 கறையுளம் தூய்மை செய்வாய்!
 களளப்பிலே ஊக்கம் பெய்வாய்!
 நினைபொருள் ஆவாய் ஏழை
 நீட்டிய வெறுங்கரத்தே.

ஓவியம் தருவாய்! சிறபம்
 உணர்விப்பாய்! கவிதை யூட்டக்
 காவியம் தருவாய்! மக்கள்
 கலகல வெனச் சிரிப்பு
 மேனிடும் விகடம் சொல்வாய்!
 மின்னிடும் காதல் தந்து
 கூவுவாய்! வீரப் பேச்சுக்
 கொட்டுவாய்க் கோலத் தானே!

தெரு பெருக் கிடுவோ ருக்கும்
 செகம்காக்கும் பெரியோர்க் கும்,கை
 இருப்பிற் பத்திரிகை நாளும்
 இருந்திடல் வேண்டும்! மண்ணிற்
 கருப்பெற் றுருப்பெற் றிளாநடை
 பெற்றுப் பின்னர் ஜந்தேசூன்டு
 வரப்பெற்றார், பத்திரிகை நாளும்
 உண்டென்றால் வாழ்க்கை பெற்றார்!

புத்தகசாலை

தனித்தமைந்த வீட்டிற் புத்தகமும் நானும்
 சையோகம் புரிந்ததொரு வேலைதன்னில்,
 இனித்தபவி இயற்கையெழில் எல்லாம் கண்டேன்
 இசைகேட்டேன்! மணம்மோந்தேன்! சைவகள் உண்டேன்!
 மனித்தரிலே மிக்குயர்ந்த கவிஞர் நெஞ்சின்
 மகாசோதியிற் கலந்த தெனது நெஞ்சம்!
 சனித்ததங்கே புத்தணர்வு! புத்தகங்கள்
 தருமுதவி பெரிது! மிகப்பெரிது கண்ணர்!

மனிதரெலாம் அன்புநெறி காண்பதற்கும்
 மனோபாவம் வானைப்போல் விரிவடைந்து
 தனிமனித தத்வமாம் இருளைப் போக்கிச்
 சகமக்கள் ஒன்றென்பதுணர்வதற்கும்,
 இனிதினிதாய் எழுந்தஉயர் எண்ணமெல்லாம்
 இகைவது புலவர்தரு சுவடிச்சாலை
 புனிதமுற்று மக்கள்புது வாழ்வுவேண்டில்
 புத்தக சாலைவேண்டும் நாட்டில்யாண்டும்.

தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழியிற் சுவடிச்சாலை
 சர்வகலா சாலையைப்போல் எங்கும் வேண்டும்.
 தமிழிலிலாப் பிறமொழிநூல் அனைத்தும் நல்ல
 தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல்வேண்டும்,
 அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதைநூற்கள்,
 அழகியவாய் உறைநடையில் அமைந்த நூற்கள்,
 சுமைசுமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலைசேர்
 துறைதுறையாய்ப் பிறித்துக்கிவைத்தல் வேண்டும்.

நாலைந்து வீதிகளுக் கொன்று வீதம்
 நல்லதுவாய் வசதியதாய் இல்லம் வேண்டும்,
 நூலெல்லாம் முறையாக ஆங்கமைத்து
 நொடிக்குநொடி ஆசிரியர் உதவுகின்ற
 கோலமுறும் செய்தித்தான் அனைத்தும் ஆங்கே
 குவிந்திருக்க வகைசெய்து தருதல் வேண்டும்.
 மூலையிலோர் சிறுநூலும் புதுநூலாயின்
 முடிதனிலே சுமந்துவந்து தருதல் வேண்டும்

வாசிக்க வருபவரின் வருகை ஏற்றும்
மரியாதை காட்டி அவர்க் கிருக்கை தந்தும்,
ஆசித்த நூல்தந்தும் புதிய நூல்கள்
அழைத்திருந்தால் அதையரைத்தும், நானும் நூலை
நேசித்து வருவோர்கள் பெருகும் வண்ணம்
நினைப்பாலும் வாக்காலும் தேகத்தாலும்
மாசற்றதொன் டிமூப்பீர்! சமுதாயச்சீர்
மறுமலர்ச்சி கண்டதென முழுக்கஞ் செய்வீர்!

கல்வியின் மிக்கதாம் செல்வமொன்று இல்லையே
கண்மணி கேள்டா நீ என்றான் சொல்லையே!
செல்வம் பிறக்கும் நாம் தந்திடில் தீர்ந்திடும்
கல்வி தருந்தொறும் மிகச் சேர்ந்திடும்

கல்வி

கல்வியுள்ளவரே! கண்ணுள்ளார் என்னலாம்
கல்வியில்லாதவர் கண் புண்ணென்றே பன்னலாம்
கல்வி மிகுந்திடில் கழிந்திடும் கடமை!
கற்பதுவேஉன் முதற் கடமை

இளமையிற் கல்லென இசைக்கும் ஒளவையார்
இன்பக் கருத்தை நீ சிந்திப்பாய் செவ்வையாய்
இளமை கழிந்திடில் ஏறுமோ கல்விதான்?
இப்பொழுதே உன் இனித்திடும் தேன்

தமிழ் வளர்ச்சி

எனிய நடையில் தமிழ்நால் எழுதிடவும் வேண்டும்.
இலக்கண நால் புதிதாக இயற்றுதலும் வேண்டும்.
வளியுலகில், சிந்தனையில் புதிது புதிதாக
விளைந்துள்ள எவற்றினுக்கும் பெயர்களைல்லாவ் கண்டு
தெளியறுத்தும் பாங்களைடு சுவடியெலாம் செய்து
செந்தமிழூச் செமுந்தமிழாய்ச் செய்வதுவும் வேண்டும்.
எனிமையினால் ஒரு தமிழன் படிப்பில்லை என்றால்
இங்குள்ள எல்லோரும் நாணிடவும் வேண்டும்.

உலகியலின் அடங்கலுக்கும் துறைதோறும் நூற்கள்
இருந்தர் தயை தில்லாமல் ஊரியிபும் தமிழில்
சலசலென எவ்விடத்தும் பாய்ச்சிவிட வேண்டும்!
தமிழூளியை மதங்களிலே சாய்க்காமை வேண்டும்.
இலவச நூற் கழகங்கள் எவ்விடத்தும் வேண்டும்.
எங்கள் தமிழ் உயர்வென்று நாம் சொல்லிச் சொல்லித்
தலைமுறைகள் பலகழித்தோம் குறைகளைந் தோயில்லை.
தகத்த காயத் தமிழழுத் தாபிப்போம் வாரிர்

புதியதோர் உலகம் செய்வோம் – கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரொடு சாய்ப்போம்.

பொது உடைமைக் கொள்கை திசையெட்டும் சேர்ப்போம்
புனிதமோ டதெங்கள் உயிரென்று காப்போம்.

இதயமௌம் அன்பு நதியினில் நனைப்போம்
“இது எனதென்னுமோர் கொடுமையைத் தவிர்ப்போம்

உணர்வெனும் கனவிடை அயர்வினை ஏரிப்போம்
ஒருபொருள்தனி; எனும் மனிதரைச் சிரிப்போம்!

இயல்பொருள் பயன்தர மறுத்திடில் பசிப்போம்
நவதுண்டாம் எனில் அனைவரும் புசிப்போம்

மானிட சக்தி

மானிடத் தன்மையைக் கொண்டு – பலர் வையத்தை ஆள்வது நாம்கண்டதுண்டு மானிடத் தன்மையை நம்பி – அதன் வன்மையினாற்புவி வாழ்வுகொள் தம்பி! “மானிடம்” என்றொரு வாரைும் – அதை வசத்தில் அடைந்திட்ட உன்கிரு தோரைும் வாரைும் வசப்பட வைக்கும் – இதில் வைத்திடும் நம்பிக்கை, வாழ்வைப் பெருக்கும்

மானிடன் வாழ்ந்த வரைக்கும் – இந்த வையத்திலே அவன் செய்தவரைக்கும் மானுடத் தன்மைக்கு வேறாய் – ஒரு வல்லமை கேட்டிருந்தால் அதைக் கூறாய்! மானிட மென்பது புல்லோ? – அன்றி மரக்கட்டையைக்குறித் திடவந்த சொல்லோ? கானிடை வாழ்ந்ததும் உண்டு – பின்பு கடலை வசப்படச் செய்ததும் அதுதான்!

மானிடம் போற்ற மறுக்கும் – ஒரு மானிடம் தன்னைத்தன் உயிரும் வெறுக்கும் ஸ்ரூ மானிடம் என்பது குன்று – தனில் வாய்ந்த சமத்துவ உச்சியில் நின்று மானிடருக் கிணி தாக – இங்கு வாய்த்த பகுத்தறி வாம்விழி யாலே வான்திசை எங்கணும் நீ பார்! – வாழ்வின் வல்லமை “மானிடத் தன்மை” என்றேதோர்.

நேர்மை வகையுடு

தொழிலாச்சு – உலகம்
 கொள்ளள யடிப்பவர்க்கு
 நிழலாச்சு!
 வறுமைக்கு மக்கள்நலம்
 பலியாச்சு – எங்கும்
 வஞ்சகர் நடமாட
 வழியாச்சு!

சோகச் சுழலிலே
 ஏழைச் சுருகுகள்
 சுற்றுத்தா – கண்ணீர்
 கொட்டுத்தா
 மோசச் செயலாலே
 முன்னேற்றம் கண்டோரின்
 ஆசைக்கு நீதி
 இரையாகுத்தா – அன்பை
 அதிகார வெள்ளம்கொண்டு
 போகுத்தா (சோக)

பழந்துணி அணிந்தாலும்
 பசியாலே இறந்தாலும்
 பாதை தவறாத
 பண்பு உள்ளம்
 கிருந்தநிலை மறந்து
 கிமுக்கான குற்றம்தன்னைப்
 புரிந்திட லாமென்று
 துணியுத்தா – நேர்மை
 பொல்லாத சுழநிலையால்
 வளையுத்தா

ஹஞ்சு பறைக்கும் நினைவு

கரும்புதந்த தீஞ்சாரே,
களிதந்த நறுஞ்சளையே,
கவினசெய் மூல்லை

அரும்புதந்த வெண்ணகையே
அனிதந்த செந்தமிழே
அன்பே, கட்டி

இரும்புதந்த நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலை
ஈடு மித்து

வரும்புதுமை நினைக்கையிலே
நெஞ்சுப்பதைக் கும்சொல்ல
வாய்ப் பதைக்கும்.

எடுத்துமகிழ் இளங்குழந்தாய்,
இசைத்துமகிழ் நல்யாழே,
இங்குள் ஓரார்வாய்

மடுத்துமகிழ் நறுந்தேனே,
வரைந்துமகிழ் ஓவியமே,
அன்பே, வன்பு

தொடுத்துமகிழ் நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
தோன்றா வண்ணம்

தடுத்துவரல் நினைக்கையிலே
நெஞ்சுப்பதைக் கும்சாற்ற
வாய்ப் பதைக்கும்.

பண்டுவந்த செழும்பொருளே
பார்அடர்ந்த இருட்கடலில்
பழந்த மக்கள்

கண்டுவந்த திருவிளாக்கே,
களிப்பருஞ்சும் செந்தமிழே,
அன்பே வாழ்வில்

தொண்டுவந்த நெஞ்சடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
துளிர்க்கா வண்ணம்

உண்டுவரல் நினைக்கையிலே
உள்பதைக்கும் சொல்வதெனில்
வாய்ப்பதைக்கும்.

உடலியக்கும் நல்லுயிரே,
உபிரியக்கும் நுண்கலையே,
மக்கள் வாழ்வாம்

கடலியக்கும் சுவைப்பாட்டே
கண்ணான செந்தமிழே,
அன்பே, நாட்டில்

கெடல் இயக்கும் நெஞ்சடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைக்
கெடுக்கப் பாடு

படல் தன்னை நினைக்கையிலே
நெஞ்சுப்பதைக் கும்பகர
வாய்ப தைக்கும்.

வையத்தின் பழநிலவே
வாழ்வுக்கோர் புத்துணர்வே,
மயிலே, மேலோர்

ஐயத்திற் கறிவொளியே,
ஆடல்தரும் செந்தமிழே,
அன்பே, தீமை

செய்யத்தான் நெஞ்சடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
தீர்க்க என்னும்

எமய்யைத்தான் நினைக்கையிலே
நெஞ்சுப்பதைக் கும்விளக்க
வாய்ப தைக்கும்

வாழ்வு

அச்சம் தவிர்ந்தது வாழ்வு – நல்
லன்பில் விளைவது வாழ்வு
மச்சினில் வாழ்வபவ ரேனும் – அவர்
மானத்தில் வாழ்வது வாழ்வு!

உச்சி மலைவினாக் காக-உல
கோங்கும் புகழ்கொண்-தான்
பச்சைப் பசுந்தமிழ் நாட்டில் – தமிழ்
பாய்ந்தி வாழ்வது வாழ்வு!

முதறி வள்ளது வாழ்வு – நறும்
முத்தமிழ் கற்பது வாழ்வு!
காதிலில் கேட்டதைக் கண்ணின்-முன்
கண்டதை ஒவியம் ஆக்கும்
பாதித் தொழில்செயலின்றி – உளம்
பாய்ச்சும் கருத்திலும் செய்கை
யாதினும் தன்னை விளக்கும் – கலை
இன்பத்தில் வாய்ப்பது வாழ்வு!

ஆயிரம் சாதிகள் ஓப்பி – நுரி
அன்னவர் காலிடை வீழ்ந்து
நாய்க்களைப் போல்தமக் குள்ளே – சண்டை
நாளும் வளர்க்கும் மதங்கள்
தூயன் வாம்னன்று நம்பிப் – பல
தொல்லை யடைகுவதின்றி
நீளனல் நானெனனல் ஒன்றே – என்ற
நெஞ்சில் விளைவது வாழ்வு

வைகம் உள்ளுணையெடுத்து

பள்ளாம் பறிப்பாய், பாதாளத்தின்
 அடிப்புறம் நோக்கி அழுந்துக! அழுந்துக!
 பள்ளந்தனில்லிழும் பிள்ளைப் பூச்சியே,
 தலையைத்தாழ்த்து! முகத்தைத்தாழ்த்து!
 தோளையும் உதட்டையும் தொங்கவை! ஈன
 உள்தை, உடலை, உயிரைச் சுருக்கு!
 நக்கிக்குழி! அதை நல்லதென்றுசொல்!
 தாழ்ந்துதாழ்ந்து தாழ்ந்த நாயினும்
 தாழ்ந்துபோ! குனிந்து தரையைக்கொலி
 ஆழமயைப் போலே அடங்கி ஒடுங்கு!
 பொட்டுப் பூச்சியே, புன்மைத் தேரையே

அழு! இளி! அஞ்சு! குனி! பிதற்று!
 கன்னாங்கருத்த இருட்டின் கறையே.
 தொங்கும் நரம்பின் தூளே! இதைக்கேள்
 மனிதரில் நீயுமோர் மனிதன் மன்னன்று!
 இமைதிற! எழுந்து நன்றாய் எண்ணுவாய்!
 தோளை உயர்த்துச் சுடர் முகம் தூக்கு!
 மீசையை முறுக்கி மேலே ஏற்று!
 விழித்தவிழியில் மேதினிக் கொளிசெய்!
 நகைப்பை முழுக்கு! நடத்து லோகத்தை!
 உன்வீடு - உனது பக்கத்தின் வீட்டின்
 இடையில் வைத்த சுவரை இடித்து
 வீதிகள் இடையில் திரையை விலக்கி
 நாட்டொடு நாட்டை இணைத்து மேலே
 ஏறு! வானை இடிக்கும் மலைமேல்
 ஏறு விடாமல் ஏறு மேன்மேல்!
 ஏறி நின்று பார்டா எங்கும்
 எங்கும் பார்டா இப்புவி மக்களைப்!
 பார்டா உன மானிடப் பரப்பைப்!
 பார்டா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்!
 “என்குலம்” என்றுனைத் தன்னிடம் ஒட்டிய
 மக்களாட்பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்!

அறிவை விரிவுசெய்! அகண்டமாக்கு!
 விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை!
 அணைந்துகொள்! உன்னைச் சங்கமமாக்கு.
 மானிடசமுத்திரம் நானென்று கூவு!
 பிரிவிலை எங்கும் பேதமில்லை
 உலகம் உண்ணான்! உடுத்து உடுப்பாய்!
 புகல்வேன் “உடைமை மக்களுக்குப் பொது”
 புவியை நடத்துப் பொதுவில் நடத்து!
 வானைப் போல மக்களைத் தாவும்
 வெள்ளை அன்பால் இதனைக்
 குள்ள மனிதர்க்கும் கூற்றா தோழனே!

சலுகை போனால் போக்டுப்

சலுகை போனால் போகட்டும் – என்
 அலுவல் போனால் போகட்டும்
 தலைமுறை ஒரு கோடி கண்ட – என்
 தமிழ் விடுதலை ஆகட்டும்

பிறந்தேன் பிள்ளை யாருக்காக
 பெற்றெடுத்த தமிழ் மொழிப் போருக்காக
 உள்ளம் இருப்பதும் தோன் இருப்பதும்
 உயிர் நிகர் தமிழ்ச் சீருக்காக

என் உயிர் போனால் போகட்டும்
 என் புகழுடல் மட்டும் நிலைக்கட்டும்
 தேனால் செய்த என் செந்தமிழ் தான்
 திக்கெட்டு மே தொழு நிற்கட்டும்.

வாழ்வில் உயர்வை கொள்

சுயமரி யாதைகொள்தோழா! - நீ
துயர்கெடுப்பாய் வாழ்வில் உயர்வடைவாயே! -

உயர்வென்று பார்ப்பனன் சொன்னால், - நீ
உலகினில் மக்கள் எலாம்சமம் என்பாய்
துயருறத் தாழ்ந்தவர் உள்ளார் - என்று
சொல்லிடுந்தீயரைத் தூவென் றுமிழுவாய்!
அயலொரு கூட்டத்தார் ஆள்வோர் - சிலர்
ஆட்பட்டிருப்பவர் என்று சொல்வோரைப்
பயமின்றி நீதிருந் தச்சொல்! - சிலர்
பழமைசொன் னால்புது நினைநலம் காட்டு!

சேசு முகம்மது என்றும்! - மற்றும்
சிவனென்றும் அரியென்றும் சித்தார்த்தவனென்றும்,
பேசி வளர்க்கின்ற போரில் - உன்
பெயரையும் கூட்டுவர் நீலுப்ப வேண்டாம்!
காசைப் பிடுங்கிடு தற்கே - பலர்
கடவுளைன் பார்! இரு காதையும் மூடு!
கூசி நடுங்கிடு தம்பி! - கெட்ட
கோயிலென் றால்ஒரு காதத்திலோடு!

கோயில் திருப்பணி என்பர் - அந்தக்
கோவில் விழாவென்று சொல்லியுன் வீட்டு
வாயிலில் வந்து ணைக் காசு - கேட்கும்
வஞ்சக மூடரை மனிதர் என்னாதே!
வாயைத் திறக்கவும் சக்தி - இன்றி
வயிற்றைப் பிசைந்திடும் ஏழைகட்கேந்
தாயென்ற பாவனை யோடும் - உன்
சுதையையும் ஈந்திட ஒப்புதல் வேண்டும்.

கடவுள் துவக்கிக் கொடுத்த - பல
 கவிதைகள், பதிகங்கள் செப்பிய பேர்கள்,
 கடவுள் புவிக்கவ தாரம், - அந்தக்
 கடவுளின் தொண்டர்கள், லோக சூருக்கள்,
 கடவுள் நிகர் தம்பிரான்கள் - ஜயர்,
 கழுகொத்த பூசுரர், பரமாத்து, மாக்கள்
 கடவுள் அனுப்பிய தூதர் - வேறு
 கதைகளினாலும் சுகங்கண்டதுண்டா?

அடிமை தவிர்ந்ததும் உண்டோ? - அன்றி
 ஆதிமுதல் இந்தத் தேதிவரைக்கும்,
 மிடிமை தவிர்ந்ததும் உண்டோ? - அன்றி
 மேல்நிலை என்பதைக் கண்டதும் உண்டோ?
 குடிக்கவும் நீரற் றிருக்கும் - ஏழைக்
 கூட்டத்தை எண்ணாமல்ளு கொடுந்தடி யர்க்கு
 மடங்கட்டி வைத்ததினாலே - தம்பி!
 வசம்கெட்டுப் போனது நமதுநன்னாடு.

உழைக்காத வஞ்சகர் தம்மை - மிக
 உயர்வான சாதுக்கள் என்பது நன்றோ?
 விழித்திருக் கும்போதி லேயே - நாட்டில்
 விளையாடும் திருடரைச் “சாமி” என்கின்றார்!
 அழியாத மூடத் தனத்தை - ஏட்டில்
 அழகாய் வரைந்திடும் பழிகாரர் தம்மை
 முழுதாய்ந்த பாவலர் என்பார் - இவர்
 முதலெழுத் தோதினும் மதியிருட்டாகும்!

எந்தநாளோ

என்னருந் தமிழ்நாட்டின் கண்
எல்லோரும் கல்விகற்றுப்
பள்ளும் கலைஞானத்தால்,
பராக்கிரமத்தால், அன்பால்,
உன்னத இமமலைபோல்
ஒங்கிடும் கீர்த்தி எய்தி
இன்புற்றார் என்று மற்றோர்
இயம்பக் கேட்டிடல் எந்தநாளோ?

கைத்திறச் சித்திரங்கள்,
கணிதங்கள் வான நூற்கள்
மெய்த்திற நூற்கள், சிற்பம்,
விஞ்ஞானம், காவியங்கள்
வைத்துள தமிழர் நூற்கள்
வையத்தின் புதுமை என்னப்
புத்தகசாலை எங்கும்
புதுக்குநாள் எந்தநாளோ?

தாயெழிற் றமிழை, என்றன்
தமிழரின் கவிதை தன்னை
ஆயிரம் மொழியிற் காண
இப்புவி அவாவிற் ரென்ற
தோய்றும் மதுவின் ஆறு
தொடர்ந்தென்றன் செவியில் வந்து
பாயுநாள் எந்தநாளோ,
ஆரிதைப் பகர்வார் இங்கே?

பார்த்தொழில் அனைத்தும் கொண்ட
பயன் தரும் ஆலைக்கூட்டம்
ஆர்த்திடக் கேட்பதென்றோ?
அணிபெறத் தமிழர்கூட்டம்
போர்த்தொழில் பயில்வதென்னிப்
புவியெலாம் நடுங்கிற்கெறன்ற
வார்த்தையைக் கேட்டு நெஞ்ச
மகிழ்ந்து கூத்தாடல் என்றோ?

வெள்ளம்போல் தமிழர் கூட்டம்
வீரங்கொள்கூட்டம் அன்னார்
உள்ளத்தால் ஒருவரே மற்
றுடலினால் பலராய்க் காண்பார்

கள்ளத்தால் நெருங்கொணாதே
எனவையம் கலங்கக்கண்டு
துள்ளும்நாள் எந்தாள்? உள்ளம்
சொக்கும் நாள் எந்தநாளோ?

தறுக்கினாற் பிறதேசத்தார்
தமிழன்பால் – என் – நாட்டான்பால்
வெறுப்புறும் குற்றஞ்செய்தா
ராதலால் விரைந்தன்னாரை
நொறுக்கினார் முதுகெலும்பைத்
தமிழர்கள் என்றஶேதி
குறித்தசொல்கேட் டின்பத்திற்
குதிக்கும் நாள் எந்தநாளோ?

நாட்டும்சீர்த் தமிழன் இந்த
நானில மாயம்கண்டு
காட்டிய வழியிற் சென்று
கதிபெற வேண்டும் என்றே
ஆட்டும்சுட்டுவிரல் கண்டே
இற்று வையம் என்று
கேட்டுநான் இன்ப ஊற்றுக்
கேணியிற் குளிர்ப்பதெந்நாள்?

விண்ணிடை இரதம் ஊர்ந்து
மேதினி கலக்குதற்கும்
பண்ணிடைத் தமிழழுச் சேர்த்துப்
பாரினை மயக்குதற்கும்
மண்ணிடை வாளையேந்திப்
பகைப்புலம் மாயப்பதற்கும்
எண்ணிலாத் தமிழர் உள்ளார்
எனும்நிலை காண்பதென்றோ?

கண்களும் ஒளியும்போலக்
கவின் மலர் வாசம்போலப்
பெண்களும் ஆண்கள் தாழும்
பெருந்தமிழ் நாடுதனில்.
தண்கடல் நிகர்த்த அன்பால்
சமானத்தர் ஆளார் என்ற
பண்வந்து காதிற்பாயப்
பருகுநாள் எந்தநாளோ?

காட்சி தீள்பாம்

குன்றின்மீது நின்று கண்டேன்
கோலம்! என்ன கோலமே!
பொன் ததும்பும் “அந்திவானம்”
போதந் தந்த தேடி தோழி!

முன்பு கண்ட காட்சி தன்னை
முருகன் என்றும் வேலன் என்றும்
கொன் பயின்றார் சொல்வர் அஃது
குறுகும் கொள்கை அன்றோ தோழி!

கண்ணும் நெஞ்சும் கவருகின்ற
கடலை, வானைக், கவிஞர் அந்நாள்
வண்ண மயில்வே வோன்என் றார்கள்.
வந்ததே போர் இந்-நாள்-தோழி!

எண்ண எண்ண இனிக்கும் காட்சிக்
கேது கோயில்? தீபம் ஏனோ!
வண்ணம் வேண்டில் எங்கும் உண்டாம்
மயில் வெற்பும் நன்-ரே-தோ-ழி!

பண்ண வேண்டும் பூசை என்பார்
பாலும் தேனும் வேண்டும் என்பார்
உண்ண வேண்டும் சாமி என்பார்
உளத்தில் அன்பு வேண்-டார்-தோ-ழி

அன்பு வேண்டும் அஃது யார்க்கும்
ஆக்கம் கூட்டும் ஏக்கம் நீக்கும்!
வன்பு கொண்டோர் வழவு காட்டி
வணாங்க என்று சொல்-வார்-தோ-ழி!

என்பும் தோலும் வாடு கின்றார்
“ஏழை” என்ப தெண்ணார் அன்றே!
துன்பம் நீக்கும் மக்கள் தொண்டு
கழக வையம் தோ-ழி-வா-ழி

விசைப்பாவை

இரும்புப் பெட்டியிலே - இருக்கும்
என்பது வக்ஷத்தையும்,
கரும்புத் தோட்டத்திலே - வருஷம்
காணும் கணக்கிளையும்,
அருந்துண்ணயாக - இருக்கும்
ஆயிரம் வேலியையும்
பெருகும் வருமானம் - கொடுக்கும்
பிறசொத்துக்களையும்,

ஆடை வழக்களையும் - பசும்பொன்
ஆபரணங்களையும்
மாடு கறந்தவுடன் - குடங்கள்
வந்து நிறைவதையும்,
நீடு களஞ்சியம்கள் - விளைந்த
நெல்லில் நிறைவதையும்,
வாஷ்கலைக் காரர்தரும் - கொழுத்த
வட்டித் தொகையினையும்,

என்னின்னிமி மகிழ்ந்தே - ஒருநாள்
எங்கள் மடாதிபதி
வெண்ணிறப் பட்டுத்திச் - சந்தனம்
மேனியலாம் பூசிக்
கண்கவர் பூஷணங்கள் - அணிந்து
கட்டில் அறைநோக்கிப்
பெண்கள் பலபேர்கள் - குலவிப்
பின்வர முன்நடந்தார்!

பட்டுமெத்தத்தனிலே - மனமே
பரவும் பூக்களின்மேல்
தட்டினிற் பக்ஷணங்கள் - அருந்திச்
சைவத்தை ஆரம்பித்தார்
கட்டிக் கரும்பினங்கள் - சகிதம்
கண்கள் உறங்கிலிட்டார்
நட்ட நடுநிசியில் - கனவில்
நடந்தது கேள்வர.

நித்திரைப் பூமியிலே – சிவனார்
 நேரில் எழுந்தருளிப்
 புத்தம் புதிதாகச் – சிலைசால்
 புகல ஆரம்பித்தார்.
 “இத்தனை நாளாகப் – புவியில்
 எனது சைவமதை
 நித்த நித்த முயன்றே – புவியில்
 நீளப்பரப்பி விட்டாய்.

மடத்தின் ஆஸ்தியெல்லாம் – பொதுவில்
 மக்களுக்கு ஆக்கிவிட்டேன்!
 திடத்தில் மிக்கவனே – இனிரீ
 சிவபுரி வாழ்க்கை
 நடத்துக!“ என்றே – சிவனார்
 நவின்றுபின் மறைந்தார்.
 இடமுழுக்க மென்றே – தம்பிரான்
 எண்ணம் கலங்கிவிட்டார்!

தீப்பொறி பட்டதுபோல் – உடலம்
 திடுக்கிட எழுந்தார்
 “கூப்பிடு காவலரை” – எனவே
 கூச்சல் கிளப்பிவிட்டார்
 “காப்பளிக்க வேண்டும் – பொருள்கள்
 களவுபோகு” மென்றார்
 “மாப்பிளை என்றஞ்சுக்கே – இத்ததி
 மரணம் ஏதுக்“ கென்றார்.

சொப்பனத்தை நினைத்தார் – தம்பிரான்
 துள்ளிவிழுந்து அழுதார்!
 ஒப்பி உழைத்ததில்லை – சிறிதும்
 உடல் அசைந்ததில்லை!
 எப்படி நான்பிரிவேன் – அடா!
 இன்பப் பொருளையெல்லாம்
 தப்பிப் பிழைப்பதுண்டோ – எனது
 சைவம் எனத்துழுத்தார்!

சாய்ந்த தராரு

வாழ்வதிலும் நலம் கூழ்வதிலும் புவி
மக்களைல்லாம் ஒப்புடையார்!

எழுமையில் மக்களாத் தள்ளுவதோ? – இதை
இன்பமெனச் சிலர் கொள்ளுவதோ? (வா)

கூழுக்குப் பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்
கொள்ளையடிப்பதும் நீதியோ – புவி
வாழ்வதுதான் எந்தத் தேதியோ? (வா)

சிற்சிலர் வாழ்ந்திடப் பற்பலர் உழைத்துத்
தீர்களனும் இந்த லோகமே – உரு
அற்றொழிந் தாலும்நன் றாகுமே! (வா)

காண்பதலாம் தொழிலாளி செய்தான் அவன்
காண்தத்தகுந்தது வறுமையாம் – அவன்
பூண்த தகுந்ததும் பொறுமையாம்! (வா)

அன்பெனச் சொல்லியிங் காதிமுதற் பேத
வன்மை வளர்த்துனர் பாரிலே – அதன்
பின்புகண் டோம்கிதை நேரிலே (வா)

மக்கள் பசிக்க மடத்தலைவர்க் கெனில்
வாழை யிலைமுற்றும் நறுநெய்யாயம் – இது
மிக்குயிர் மேல்வைத்த கருணையாம் (வா)

கோயிலிலே பொருள் கூட்டும் குருக்களும்
கோதையர் தோளினிற் சாய்கின்றார் – இங்கு
நோயினிலே மக்கள் மாய்கின்றார் (வா)

கோரும் துரைத்தனத்தாரும் பெரும் பொருள்
கொண்டவர்க்கே நலம் கூட்டுவார் – உழைப்
போரிடமே கத்திதீட்டுவார் (வா)

மக்களைல்லாம் சமமாக அடைந்திட
மாநிலம் தந்ததில் வஞ்சமோ? – பசி
மிக்கவரின் தொகை கொஞ்சமோ? (வா)

இயற்கு பார்

சாந்தியால் உகம் தழைப்பது நன்றா?
 சமயபே தம்வளர்த்தே தளர்வது நன்றா?
 மாந்தரிற் சாதிவகுப்பது சரியா?
 மக்கள் ஒரே குமரங் வாழ்வது சரியா?

வாய்ந்தபோர்க் குறிபோல் மதக்குறி இனிதா?
 மனமொழி மெய்துனரி மகிழுதல் இனிதா?
 ஆய்ந்து பார் நெஞ்சமே அமைதிதான் சிறப்பா?
 அண்டை வீட்டைப்பறிக்கும் சண்டைதான் சிறப்பா?

கானுமானிடரைக் கணம் செயல் முறையா?
 கடவுள் எனும் மயக்கில் கவிழ்ப்பது முறையா?
 மானுறும் தன்னம்பிக்கை வளர்ப்பது நலமா?
 வயப்படும் பக்தியினால் பயப்படல் நலமா?

வீணரைப் பணிவது மக்களின் கடனா?
 மேவும் உழைப்பினிலே ஏவுதல் கடனா?
 நானு மூடவழக்கம் நாடுதல் பெரிதா?
 நல்லறி வென்னும்வழிச் செல்லுதல் பெரிதா?

கோயிலுக் கொன்று கொடுத்திடல் அறமா?
 கோடிகொடுக்கும் கல்வி தேடிடல் அறமா?
 வாயிலில் வரியரை வளர்த்திடல் அன்போ?
 மடத்தில் வீணிற்பொருளைக் கொடுத்திடல் அன்போ?

நாயினுங் கடையாய் நலிவது மேலா?
 நல்ல கூட்டுத்தொழில்கள் நாட்டிடல் மேலா?
 ஓய்வறியார் உறங்க இடந்தரல் உயர்வா?
 ஊரை வளைக்கும்குரு மார்செயல் உயர்வா?

மாதர்தம் உரிமை மறுப்பது மாண்பா?
 மாதர் முன்னேற்றத்தால் மகிழ்வது மாண்பா?
 மேதினி துயர்ப்பட விரும்புதல் இதமா?
 விதவைக்கு மறுமணம் உதவுதல் இதமா?

கோதையர் காதல் மணம் கொள்வது சீரோ?
 குழந்தைக்கு மணங்கெய்து கொல்வது சீரோ?
 போதனையாற் பெண்கள் பொதுவெனல் கனமோ?
 பொட்டுக்கட்டும் வழக்கம் போக்குதல் கனமோ?

பாற்படும் பழைம் கூற்றுத் திறமா?
 பகுத்தறிவால் நலம் வகுப்படுத் திறமா?
 தாழ்பவர் தம்மைத் தாழ்த்துதல் சால்போ?
 தனம் காப்பவர் தங்கள் இனம் காத்தல் சால்போ?

ஆழ்வறும் ஆத்திகம் வைத்திகம் கூமா?
 அகிலமேற் சமதாமம் அமைப்படுத் கூமா?
 குழும் நற்பேதம் தொடர்வது வாழ்வோ?
 சுயமரியாதையால் உயர்வது வாழ்வோ?

சாதிமத பேதங்கள் மூட வழக்கங்கள்
 தாங்கி நல்லபெற்றுவரும் சண்டை யுகின்னை
 ஊதையினில் துரும்புபோல் அவைக்கழிப்போம்: பின்னர்
 ஒழித்திடுவோம் புதியதோர் உகம் செய்வோம்!
 பேதமிலா அறிவுடைய அவ்வகுத்திற்குப்
 பேசுகூ மரியாதை உரை எனப் பேர்வைப்போம்!
 ஈதேகான்! சுமுகமே, யாம் சொன்னவழியில்
 ஏறுந்! ஏறுந்! ஏறுந்!! ஏறே.

முன்னேறி

அண்டுபவர் அண்டாத வைகை செய்கின்ற
 அநியாயம் செய்வதது? மதங்கள் அன்றோ?
 கொண்டு விட்டோம் பேரறிவு, பெருஞ்செயல்கள்
 கொழித்து விட்டோம் என்றிங்கே கூறுவார்கள்.
 பண்டெடாழிந்த புத்தன், ராமாநுஜன் மு
 கம்மது, கிறிஸ்து - எனும் பலபேர் சொல்லிக்
 சண்டையிடும் அறியாமை அறிந்தாரின்லை!
 சுமுகமே ஏறுந், எம்கொள்கைக்கே!

யേണ്ടി കുമ്ഹൻകൈ താലാട്ടു

ആരാറോ ആരരിറോ ആരരിറോ ആരാറോ
ആരാറോ ആരരിറോ ആരരിറോ ആരാറോ

സോഖല മലരേ! സ്വർണ്ണത്തിന് വാർപ്പടമേ!
കാഖലിശാൻ കൂരിയണഞ്ച് കാട്ടുമും പണിംഗുരുവേ!

വെൺമൈ ഉയർവു മനിതർ നലമെല്ലാമും
പെൺമൈമിണാലും ഉണ്ടെന്നു പേചവന്നു പെൺമൈകേ!
നൗധാരണരു പെൺമൈ നവില്ലാർക്കുമും ഇപ്പുവിക്കുത്
താപ്പണരു കാട്ടതു തമിളുക്കു വായ്ത്തവണേ!

വെൺമുകക്കുതിൽ നീലമും വിശാലയാഴിക്കു കൊണ്ണിഡരുക്കുമും
കണ്കാൻ ഉറങ്കു! കനിയേ ഉറങ്കിടുവായു!
അൻഞ്ഞുത്തിന് തൂവി അനിഷ്ട മലബരടുത്തുൾ
സിന്ന ഉടലാക്ക സിന്തരിത്തു മെല്ലിയലേ!

മിന്നാലു ഒരിയേ, വിലമൈതിയാ രത്തിനമേ!
കണ്ണാലു പിളിന്തു കലന്തു കനിശ്ചാരേ!
മുട്ടത്തനുത്തിന് മുണ്ടനാറ്റ്രമും വീംകിന്നു
കാടു മഞ്ഞക്കവരുമും കർപ്പരപും പെട്ടകമേ!

വേണ്ടാ ശാതി ഇരുട്ടു വെഞ്ഞപ്പതർകുത്
തൂഞ്ടാ വിണകകായ്തു തുലങ്കുമും പെരുമാട്ടി!
പുണ്ണിഡി ശരമിടുക്കുമും പൊപ്പമതത്തിനു കുപ്പട്ടത്തൈകു
കണ്ണിഡി കണലിന്തിക്കു കട്ടപ്പും വന്തവണേ!

തെയ്വീക്കൈതൈ നമ്പുമും തിരുന്താതു പെൺകുലത്തൈ
ഉയ്വിക്കു വന്നു ഉവല്പോ! പകുത്തരിവേ!
എല്ലാമും കടവൻ ചെയ്യും എന്നു തുന്തനടുംകുമും
പൊല്ലാംകു തീരത്തുപും പുതുമൈചെയും വന്തവണേ!

വായിലിട്ടുതു തൊപ്പൈ വണ്ണക്കുമും ചതിക്കിടാംകൈകു
കോയിലെൻ്നു കാക്കതരുമും കൊണ്ണകൈ തവിപ്പവണേ!
സാമിക്കുപും പൊട്ടിട്ടുചു സാമിണപാരു ചെയ്ക്കൈക്കു
നാണി ഉറങ്കു നഞ്ഞക്കത്തുനീ കണ്ണഞ്ഞുറങ്കു!

ஒன்றுமிகு நாலாட்டு

ஆராரோ ஆரரிரோ ஆரரிரோ ஆராரோ
 ஆராரோ ஆரரிரோ ஆரரிரோ ஆராரோ
 காராரும் வான்ததில் காணும் முழுநிலவே
 நீராரும் தண்கடவில் கண்டெடுத்த நித்திலமே!

ஆசை தவிர்க்க வந்த ஆண்டுகே சித்திரமே!
 ஓசை யளித்துமலர் உண்ணுகின்ற தேன்வன்டே!
 உள்ளம் எதிர்பார்த்த ஓவியமே என்மடியில்
 பிள்ளையாய் வந்து பிறந்த பெரும்பேரே!

சின்ன மலர்வாய் சிரித்துபடி பால்குடித்தாய்
 கன்னலின் சாரே கனிரசமே கண்ணுறங்கு!
 நீதிதெரியும் என்பார் நீள்கரத்தில் வாளேந்திச்
 சாதியென்று போராடும் தக்கைகளின் நெஞ்சில்

கனலேற்ற வந்த களிரே, எனது
 மனமேறு கின்ற மகிழ்ச்சிப் பெருங்கடலே!
 தேக்குமரம் கடைந்து செய்ததோரு தொட்டிலிலே
 ஈக்கள் நுழையாமல் இட்ட திரை நடுவில்,

பொன் முகத்தி லேயிழழுத்த புத்தம் புதுநீலச்
 சின்ன மனிக் கண்ணை இமைக்கதவால் மூடிவைப்பாய்
 அன்னும் வறுமை அகற்றாமல் அம்புவிக்குக்
 கொள்ளலானோய் போல் மத்தைக் கூட்டியமும் வைதீகத்தைப்

போராடிப் போராடிப் பூக்காமல் காய்க்காமல்
 வேரோடு பேர்க்கவந்த வீரா, இளவீரா!
 வாட்பல புரிந்து வாழ்வை விழலாக்கும்
 மூடப்பழுக்கத்தைத் தீ தென்றால் மூட்டவரும்

மாடுகளைச் சீர்திருத்தி வண்டியிலே பூட்டவந்த
 ஈடற்ற தோளா, இளந்தோளா, கண்ணுறங்கு!
 “எல்லாம் அவன் செயலே” என்று பிறர்பொருளை
 வெல்லம்போல் அள்ளி விழுங்கும் மனிதருக்கும்

காப்பார் கடவுள்உமைக் கட்டையில்நீர் போகுமட்டும்
 வேர்ப்பீர், உழைப்பீர் எனுறைக்கும் வீணருக்கும்,
 மானிடரின் தோளின் பாத்துவத்தைக் காட்டவந்த
 தேனின் பெருக்கே, என் செந்தமிழே கண்ணுறங்கு!

கோகம்தேவமத் துயர்

பெண்கள்துயர் காண்பதற்கும் கண்ணிழுந்தீரோ!
கண்ணிழுந்தீரோ! உங்கள் கருத்திழுந்தீ ரோ! (பெண்)

பெண்கொடி தன்துணையிழுந்தால்
பின்பு துணை கொள்வதிலே
மண்ணில் உமக் காவதென்ன வாழ்வறிந்தோரே?
வாழ்வறிந்தோரே! மங்கை மாரை ஈன்றோரே! (பெண்)

மாலையிட்ட மணவாளன் இறந்துவிட்டால்
மங்கைநல்லாள் என்ன செய்வாள்? அவளை நீங்கள்
ஆலையிட்ட கரும்பாக்கி உகை இன்பம்
அனுவாவும் அடையாமல் சாகச் செய்தீர்!

பெண்டிழுந்த குமரன் மனம்
பெண்டு கொள்ளச் செய்யும் எத்தனம்
கண்டிருந்தும் கைப்பெண் என்ற கதை சொல்லாமோ?)
கதை சொல்லாமோ? பெண்கள் வதை கொள்ளலாமோ?
(பெண்)

துணையிழுந்த பெண்கட்குக் காதல் பொய்யோ?
சுகம்வேண்டா திருப்பதுண்டோ அவர்கள் உள்ளம்?
அணையாத காதலைன அணைக்கச் சொன்னீர்
அணைகடந்தால் உங்கள்தடை எந்த முறை?

பெண்ணுக்கொரு நீதி கண்டர்
பேதமெனும் மதுவை யுண்டர்
கண்ணிலெலான்றைப் பழுதுசெய்தால் கான்றுமிழாதோ?
கான்றுமி மூதோ புவி தான் பழியாதோ? (பெண்)

கைம்பும் படி

கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதன்னே இங்கு
வேரிற் பழுத்த பலா-மிகக்
கொடியதென் றண்ணிடப் பட்டதன்னே குளிர்
வழகின்ற வட்ட நிலா!
சீரற் றிருக்குதையோ குளிர் தென்றல்
சிறந்திடும் பூஞ் சோலை-சீ
சீஎன் றிகம்றந்திடப் பட்டதன்னே நறங்கு
சீ தளப் பூ மாலை.

நாடப்படா தென்று நீக்கி வைத்தார்கள்
நலஞ்செய் நறங் களியைக்-கெட்ட
நஞ்சென்று சொல்லிவைத் தார் எழில் வீணை
நரம்புதரும் தொனியை
கூடப் படாதென்று சொல்லிவை ததார் தலை
கூடத்தகும் கிரீ த்தை-நாம்
தொடவும் தகாதென்று சொன்னார் நறுந்தேன்
துவைந்திடும் பொற் குத்தை!

இன்ப வருக்கமெல் ளாம்நிறை வாகி
இருக்கின்ற பெண்கள் நிலை-இங்
கிவ்விதமாய் இருக்குதன்னே! இதில்
யாருக்கும் வெட்க மிலை!
தன்கண வன்செக்கு விட்டபின் மாது
தலைபிற்கைம் மைனன ஓர்-பெருந்
துன்பச் சுமைதனைத் தூக்கிவைத் தார் பின்பு
துணைதேட வேண்டாம் என் றார்.

துணைவி இறந்தபின் வேறு துணைவியைத்
தேடுமோர் ஆடவன் போல்-பெண்ணும்
துணைவன் இறந்தபின் வேறு துணைதேடச்
சொல்லிவிடு வோம் புவி மேல்.
“கணை விடு பட்டதும் லட்சியம் தேடும்” நம்
காதலும் அவ் வாறே-அந்தக்
காதற் கணைதொடுக் காத உயிர்க்குலம்
எங்குன்டு சொல் வேஹே?

காதல் இல்லாவிடம் குனியமாம் புவி
காதலினால் நடக்கும்!-பெண்கள்
காதலுளத்தைத் தடுப்பது, வாழ்வைக்
கவிழுக்கின்றதை நிகர்க்கும்.
காதல் சரக்கின்ற வந்துசத்திலே கெட்ட
கைம்மையைத் தூர்க்கா தீர்!-ஓரு
கட்டமுகன் திருத் தோளினைச் சேர்ந்திடச்
சாத்திரம் பார்க்கா தீர்!

புது நாளினை என்னை உணர்வியோப்

சும்மா கெட்ந்த நிலத்தைக் கொத்திச்
சோம்பலில்லாமே ஓர் நடத்தி
கம்மாக் கறையை ஒசுத்திக்கட்டி
கரும்புக் கொல்லலையில் வாய்க்கால் வெட்டி
சம்பாப் பயிரைப் புடுங்கி நட்டுத்
தகுந்த முறையில் தண்ணீர் விட்டு

நெல்லு வெளளஞ்சிருக்கு – வரப்பும்
உள்ளே மறைஞ்சிருக்கு

மன்னைக் கிளரிக் குழியமைச்ச
வாழைக் கண்ணுக்களை ஊடாலே வச்ச
தண்ணி பெற அக்களை பறிச்சுச்
சந்திர கூரியர் காண ஒழைச்ச
ஒண்ணுக்கு பத்தாக் கிளைவொழிச்ச
கண்ணுக் கழகா நின்னு தழைச்ச

இலை விரிஞ்சிருக்கு – காய்க்
குலை சரிஞ்சிருக்கு

பெண்:
வாழை நிலைக்குது சோலை தழைக்குது
ஏழைகளுக்கதில் என்ன கிடைக்குது?

கூழைக் குடிக்குது நாளைக் கழிக்குது
ஓலைக் குடிசையில் ஓட்டிக் கிடக்குது
காடு வெளளஞ்சென்ன மச்சான் – உழைப்போர்க்கு
கையுங்காலுந்தானே மிச்சம்?

ஆண்:
நாடு செழிச்சிட மாடா ஒழைச்சவன்
நாத்துப் பறிச்சவன், ஏத்தம் எறைச்சவன்
மூடாத மேறியும் ஓடா எளச்சவன்
போடா விதைகளும் போட்டு வளர்த்தவன்
அரை வயித்து குழ்ச்சி குடிக்கிறான் – சிலநாள்
அதுவுங் கிடைக்காமத் துடிக்கிறான்

பெண்:

மாடா உழைச்சவன் வீட்டினிலே – பசி வந்திடக் காரணம் என்ன மச்சான்?

ஆண்:

அவன் தேடிய செல்வங்கள் சீமான் வீட்டினிலே சேர்ந்ததினால் வந்த தொல்லையாடு

பெண்:

பஞ்சைப் பரம்பரை வாழ்வதற்கு – இனிப் பண்ண வேண்டியது என்ன மச்சான்?

ஆண்:

தினம் –
கெஞ்சிக் கிடப்பதில் பஞ்சந் தெளியாது
தஞ்சம் துணிஞ்சிட வேணுமாடு

பெண்:

சிறும் புயலால் மெலிந்தவருக்குச் – சர்க்கார் செஞ்ச உதவிகள் என்ன மச்சான்?

ஆண்:

அங்கு –
நானும் பினாத்தைப் புதைப்பதற்கு – நம்ம நானைய சர்க்கார் உதவுமாடு

பெண்:

தங்கவும் வீடின்றித் திங்கவும் சோறின்றித் தத்தளிப்போர்கெதி என்ன மச்சான்?

ஆண்:

நாட்டில் –
எங்கும் தொழிலாளர் கூட்டமாடு – அவர் பங்காளி போன்றோரைக் காப்பாராடு

பெண்:

ஏழைகள் ஒன்றாய் இணைந்து விட்டால் – இங்கு எஞ்சியுள்ளோர் நிலை என்ன மச்சான்?

உலக பெற்றியை

ஆண்:

சில-

பேழை வயிற்றுப் பெருச்சாளிகள் - எதிர்
காலத்தை எண்ணித் தெளிவாராடி

பெண்:

நானை விழஞ்சாப் பெரும் பொங்கல் - அதில்
நாமும் கலந்திட வேணும் மச்சான்

ஆண்:

மிக-

நல்லது வள்ளி கலந்திடுவோம் - புது
நாளினை எண்ணி வணங்கிடுவோம்

இருவர்:

வல்லமையாலே வளம் பெறுவோம் - பசித்
தொல்லை அகலத் தொழில் புரிவோம்

தன்பெண்டு தன்பிள்ளை சோறு வீடு
சம்பாத்யம் இவையுண்டு தானுன் டென்போன்
சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங் கொண்டோன்
தெருவார்க்கும் பயன்ற சிறிய வீணன்!
கன்னல்டா என் சிற்றார் என்போ னுள்ளம்
கடுகுக்கு நேர்முத்த துவரை யுள்ளம்
தொன்னையுள்ளம் ஒன்றுண்டு தனது நாட்டுச்
சுதந்தரத்தால் பிறநாட்டைத் துன்பு றுத்தல்!

ஆயுதங்கள் பரிகரிப்பார், அமைதி காப்பார்,
அவரவர்தும் வீடுநகர் நாடு காக்க
வாய்டியும் கைய்டியும் வளரச் செய்வார்!
மாம்பிஞ்சி யுள்ளத்தின் பயனும் கண்டோம்!
தூப உள்ளம் அங்குள்ளம் பெரிய உள்ளம்
தொல்லுலக மக்களைலாம் “ஓன்றே” என்னும்
தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம்! ஆங்கே
சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தீர்ந்த தாலே.

நீங்களே சொல்லுவார்கள்

சித்திரச் சோலைகளே! உமை நன்கு
திருத்த இப் பாரினிலே – முன்னர்
எந்தனை தோழர்கள் ரத்தம் சொரிந்தன
ரோ! உங்கள் வேரினிலே.

நிதம் திருத்திய நேர்மையி னால்மிகு
நெல்விளை நன்னிலமே! – உனக்
கெத்தனை மாந்தர்கள் நெற்றி வியர்வை
இறைத்தனர் காண்கிலமே.

தாமரை பூத்த தடாகங்களே! உமைத்
தக்குக்கு காலத்திலே – எங்கள்
தூய்மைச் சகோதரர் தூர்ந்து மறைந்ததைச்
சொல்லவோ ஞாலத்திலே.

மாமிகு பாதைகளே! உமை இப்பெரு
வையமை ளாம் வகுத்தார் – அவர்
ஆமை என்புலன் ஜந்தும் ஒடுங்கிட
அந்தியெலாம் உழைத்தார்.

ஆர்த்திடும் யந்திரக் கூட்டங்களே! – உங்கள்
ஆதி அந்தம் சொல்லவோ? – நீங்கள்
னார்த் தொழிலாளர் உழைத்த உழைப்பில்
உதித்தது மெய் அல்லவோ?

கீர்த்திகொள் போகப் பொருட்புவியே! உன்றன்
கீழிருக்கும் கடைக்கால் – எங்கள்
சீர்த்தொழி ளாளர் உழைத்த உடம்பிற்
சிதைந்த நரம்புகள் தோல்!

நீர்களல் நல்ல நிலம் வெளி காற்றெறன
நின்ற இயற்கைகளே! – உம்மைச்
சாரும் புவிப்பொருள் தந்ததெவை? தொழி
லாளர் தடக்கைகளே!

தாரணியே! தொழிலாளர் உழைப்புக்குச்
சாட்சியும் நீயன்றோ? – பசி
தீரும் என்றால் உயிர்போகும் எனச்சொல்லும்
செல்வர்கள் நீதி நன்றோ?

எவிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க
ஏறுகள் ஏங்கிடுமோ – இனிப்
புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பளித்தே பெரும்
புதரினில் தூங்கிடுமோ?

கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந்தெழுவார் இனிக்
கெஞ்சும்த் தேசமில்லை – சொந்த
வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வுடையார் இந்த
வார்த்தைக்கு மோசமில்லை.

துன்பம் பிறர்க்கு நல் இன்பம் தமக் கெனும்
நுட்ட மனோபாவம்,
அன்பினை மாய்க்கும் அறங்குலைக்கும் புவி
ஆக்கந் தலைக் கெடுக்கும்
வன்புக் கெலாம் அதுவே துணை யாய்விடும்
வறுமை யெலாம் சேர்க்கும்
“இன்பம் எல்லார்க்கும்” என்றே சொல்லிப் பேரிகை
எங்கும் முழுக்கிடுவாய்!

பேரிகை

தாமும் தமர்களும் வாழ்வதற்கே இந்தத்
தாரணி என்ற எண்ணை,
தீமைக் கெல்லாம் துணையாகும் இயற்கையின்
செல்வத்தையும் ஒழிக்கும்!
தேமெர்ச் சோலையும் பைம்புனல் ஓடையும்
சித்தத்திலே சேர்ப்போம்!
“சேமம் எல்லார்க்கும்” என்றே சொல்லிப் பேரிகை
செகம் முழுக்கிடுவாய்!

தொழிலாளர்

காடு களளந்தோம் – நல்ல
 கழனிதிருத்தியும் உழவுபுரிந்தும்
 நாடுகள் செய்தோம் – அங்கு
 நாற்றிலை வீதிகள் தோற்றவும் செய்தோம்
 வீடுகள் கண்டோம் – அங்கு
 வேண்டிய பண்டங்கள் ஈண்டிடச் செய்தோம்
 பாடுகள் பட்டோம் – புவி
 பதமுறவே நாங்கள் நிதமும் உழைத்தோம்.

மலையைப் பிளாந்தோம் – புவி
 வாழுவென்றேகடல் ஆழமும் தூர்த்தோம்
 அலைகடல்மீதில் – பல்
 ஸாயிரக்கப்பல்கள் போய்வரச்செய்தோம்
 பல தொல்லையுற்றோம் – யாம்
 பாதாளம் சென்று பசும்பொன் எடுத்தோம்.
 உலையில் இரும்பை – யாம்
 உருக்கிப்பல் யந்திரம் பெருக்கியுந்தந்தோம்.

ஆடைகள் நெய்தோம் – பெரும்
 ஆற்றறவுகளத்து நெல்நாற்றுகள் நட்டோம்
 கூடைகலங்கள் – முதல்
 கோபுரம் நஞ்சுதை வேலைகள் செய்தோம்
 கோடையைக் காக்க – யாம்
 குடையளித்தோம் நல்ல நடையன்கள் செய்தோம்
 தேடிய பண்டம் – இந்தச்
 செகத்தில் நிறைந்திட முகத்தெதிர் வைத்தோம்.

வாழ்வுக்கொவ்வாத – இந்த
 வையத்தை இந்நிலை எய்தப்புரிந்தோம்,
 ஆழ்கடல், காடு, – மலை
 அத்தனையிற்பல சுத்தை யெடுத்தோம்.
 ஈழை, அசுத்தம் – குப்பை
 இலை என்னவே எங்கள் தலையிற் சுமந்தோம்.
 குழக்கிடந்தோம் – புவித்
 தொழிலாளராம் எங்கள் நிலைமையைக் கேள்ர!

கந்தயனின்தோம்! - இரு
 கையை விரித்தெங்கள் மெய்யினைப் போர்த்தோம்
 மொந்தையிற் கூழைப் - பலர்
 மொய்த்துக் குடித்துப் பசித்துக் கிடந்தோம்
 சந்தையில் மாடாய் - யாம்
 சந்ததம் தங்கிட வீடுமில்லாமல்
 சிந்தை மெலிந்தோம் - எங்கள்
 சேவைக்கெலாம்கிடு செய் நன்றிதானோ?

மதத்தின் தலைவர்! - இந்த
 மண்ணை வளைத்துள்ள அண்ணாத்தைமாரே!
 குதர்க்கம் விளைத்தே - பெருங்
 கொள்ளையாட்த்திட்ட கோஸரர்காள்!
 வதக்கிப் பிழிந்தே - சொத்தை
 வடிகட்டி எம்மைத் துடிக்க விட்டமேரே!
 நிதியின் பெருக்கம் - விளை
 நிலமுற்றும் உங்கள் வசம் பண்ணி விட்டர்.

செப்புதல் கேட்பீர்! - இந்தச்
 செக்ததொழிலாளர்கள் மிகப் பலர் ஆதலின்.
 கப்பல்களாக - இனித்
 தொழும்பர்களாக மதிந்திடவேண்டாம்!
 ஓப்பொழுதே நீர் - பொது
 இன்பம் விளைந்திட உங்களின் சொத்தை
 ஒப்படைப்பீரே - எங்கள்
 உடலில் இரத்தம் கொதிப்பேறு முன்பே
 ஒப்படைப்பீரே!

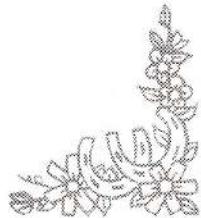
கொட்டு முரசு

எல்லார்க்கும் நல்லின்பம்
 எல்லார்க்கும் செல்வங்கள்
 எட்டும் விளைந்ததென்று
 கொட்டுமுரசே – வாழ்வில்
 கட்டுத் தொலைந்ததென்று
 கொட்டு முரசே!

இல்லாமை என்னும்பினி
 இல்லாமல் கல்விநலம்
 எல்லார்க்கும் என்றுசொல்லி
 கொட்டுமுரசே – வாழ்வில்
 பொல்லாவங்கு தீர்ந்ததென்று
 கொட்டு முரசே!

சான்றாண்மை இவ்வுலகில்
 தேன்றத் துளிர்த்துமயிழ்
 மூன்றும் செழித்ததென்று
 கொட்டுமுரசே – வாழ்வில்
 ஊன்றிய புகழ்சொல்லிக்
 கொட்டு முரசே!

ஈன்று புறந்தருதல்
 தாயின்கடன்! உழைத்தல்
 எல்லார்க்கும் கடனென்று
 கொட்டுமுரசே! – வாழ்வில்
 தேன்மழை பெய்ததென்று
 கொட்டு முரசே!

சமீபொருள் ஜனநாயகம்

வலியோர்சிலர் எளியோர் தமை
வகுதுயே புரிகுவதா?
மகராசர்கள் உலகாளுதல்
நிலையாம்னானும் நினைவா?
உலகாள உனதுதாய்மிக
உயிர்வாழத் யடைகிறாள்
உதவாதினி ஒருதாமதம்
உடனே விழி தமிழா!

கலையேவளர்! தொழில்மேவிடு!
கவிதைபுனை தமிழா!
கடவேநிகர் படைசேர்கடு
விடநேர்கரு விகள்சேர்!
நிலமேலழு! நவதானிய
நிறையுதியம் அடைவாய்
நிதிநூல்விளை! உயிர் நூல் உரை
நிசுநால்மிக வரைவாய்!

அமைமாகடல் நிலம்வானிலுன்
அணிமாளிகை ரதமே
அவைவறிடும் விதமேயுன
ததிகாரம் நிறுவவாய்!
கொலைவாளினை எட்டாமிகு
கொடியோர்செயல் அறவே
குகைவாழ்வரு புலியேயர்
குணமேவிய தமிழா!

தலையாகிய அறமேபுரி
சுரிந்தி யுதவுவாய்!
சமமேபாருள் ஜனநாயகம்
எனவேமுர சுறைவாய்!
இலையேன விலையே கதி
இலையேனானும் எளிமை
இனிமேலிலை எனவேமுர
சுறைவாய் முரசுறைவாய்!

எங்கள் வாழ்வின் நெருப்பிடமான ர் அம்மா!

யாழ்-நெருந்தீவு

அமரர் திருமதி வள்ளியம்மை தில்லையைய்பலை
(இய்வுபெற்ற உதவாலதியர்-நெருந்தீவு, கிழக்கு)

29.12.1933 - வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வு - 17.12.2015

எம்மோடு என்றாம், வழிநடக்கும் அம்மா செல்லுமே!

உங்கள் அடிச்சார்த்தான உள்ளக்கிப்பக்கக்களின் வெளிப்பாடாக தமிழ் மொழியின் சிறப்பை, சமக்குவமான மக்கள் வாழ்வை நோக்கிய கருத்துக்கணுள சென்ற பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்களின் கலிதைகளின் தேர்ந்தெடுக்க ட்ட கொகுப்பாக

வளரும் தலைமுறை ரீம் எகுத்துச் செல்வும்,

உங்கள் ஓராண்டு நினைவேந்தல் நினைவாக

“வள்ளித்தமிழ் அழுதம்”

தாழும் தமிழும் அழுதன்போம்!!

எம் துயரில் கரமினைத்து ஆற்றுப்படுத்தி ய

எம் இனிய அன்புள்ளங்களே,

நெருஞ்சார்ந்த நன்றாகள்

அன்போடு,

திரு சி.தில்லையைய்பலம் குழும்பத்தினர்